

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50 — ESTRANGER, 2,50 pessetes

Les insídies de La Lliga

Hem llegit una fulla de propaganda electoral que els cucurulles han enviat als electors. L'hem llegida, perquè nosaltres tenim el deure de llegir-ho tot; però mai no podríem arribar a suposar que els súbdits de don Francesc Cambó poguessin infantar una crida ciutadana tan insidiosa com la que ens ocupa. S'hi diuen tantes bestieses, és tan vulgar la forma emprada, que desdén de la seriositat de què volen sempre anar voltats els homes de la Lliga. Es més, creiem fins i tot, que ben poc favor els fa la manera despiatada com tracten els partits republicans, pel sol fet d'ésser això: republicans.

Nosaltres entenem que tota ideologia política ha de procurar captar-se les simpaties de l'altra gent que resta indecisa i sempre espera llegir els programes per a votar pels blancs o pels negres. Entenem, també, que cada partit és lliure de fer tota la propaganda que vulgui, mentre sigui inspirada per la bona fe, i el do de gents. Però sempre hem blasmat d'aquells que utilitzen xavacanades i menten pel sol fet de posar en evidència l'enemic polític. I la Lliga, amb la seva fulla, ha imprès la propaganda més grollera que coneixem. Si tots els ciutadans, complint les paraules amb què tanquen la crida: "Ciutadà, estudia, reflexiona, tria i vota", demà les tenen presents en emetre el seu vot, no tindran vergonya de portar els seus candidats a l'Ajuntament.

Els es diuen ésser "l'organització més ferma de Catalunya, que amb trenta-un anys d'història neta i clara" es posen al davant d'aquestes novelles candidatures republicanes que creixen amb ufana a la nostra terra. Ells volen combatre la misèria que presenten els altres...! Citen els programes de les esquerres, i ens fan recordar la setmana tràgica, les campanyes municipals, l'esperit anti-català de l'Ajuntament d'ara, els successos de desembre, les vagues generals, el pacte de Sant Sebastià i afegeixen que si els republicans volen anar als Ajuntaments, no és per realitzar un programa de govern ni per administrar, sinó per fer la revolució. I com a nota final, tracten despiatadament les candidatures no republicanes, dient que són reminiscències de la Dictadura que ens ha arruinat, i afegeixen: "Menysprea-les"!

Es un document històric, veritablement. Es el darrer badall d'una colla d'ex-catalans que, capitanejats per l'home que ha fet de la política un ofici, vol arrapar-se sigui on sigui, per tal de salvar la pell.

Podríem combatre, un per un, tots els punts que fan servir per pescar incauts; però no cal. La major part del poble de Catalunya sap qui són i què ha de fer demà. Però si la Lliga vol presentar els elements republicans com a revolucionaris, sigui així:

Som revolucionaris, senyors cucurulles. Som els qui no estem conformes en la continuació del règim que vosaltres us entossidieu a defensar. Som els qui ja fa anys plantem cara i oferim el pit a les bales. No som, com vosaltres, que tireu la pedra i ama-

güeu la mà. Si un dia, no molt llunyà, la història d'Espanya registra altra vegada el sacrosant nom de República, vosaltres sereu els millors còmplices que haurem tingut: amb les vostres raspallades, amb la col·laboració ridícula que heu ofert sempre a l'es-

tacionària política de la nació, ens haureu impulsat a aixoplugar-nos sota la bandera republicana, que al cap i a la fi és l'única que tremola a l'aire, tacada per la sang dels homes que han caigut cridant: *Visca la llibertat!*
DOMÈNEC DIUMENGE

La voluntat del Poble

(Dibuix censurat perquè es veïes que hi havia normalitat i bons aliments)

Definicions

En la nostra vida íntima, tots tenim una tragèdia, una petita tragèdia, que no ho és, però, només que per nosaltres mateixos; a ningú no interessa, veritablement, més que la seva pròpia tragèdia, i tots creiem que la de ningú revesteix la capital importància de la nostra.

Aquesta tragèdia individual nia dolorosa-ment en el nostre pit, ens l'oprimeix, omple de tenebres la llur llum divina, essència de la vida. D'aquesta dolorosa opressió en neix una incontenible "necessitat de parlar", i, sota aquesta influència, lliurem la nostra tragèdia en ample confiança, anhelosos d'una mica de comprensió i de consol; però el nostre confident —lamentable error!— té una moralitat rígida —moralitat egoista, moralitat dura, del que mai no ha sofert—, una sensibilitat molt inferior a la nostra i uns punts de vista francament ridículs i desconcertants. I aquella comprensió, aquella claredat espiritual que cercàvem afanyosament, esdevé, per obra de la nostra mal dipositada confiança, en fosc paorosa, en caos intel·lectual, en agut turment de l'ànima; aquell consol que necessitàvem com una redempció als nostres errors, fills de la inexperiència, es converteix en acusació més ferma, més inhumana que la ja assenyalada per nosaltres mateixos.

La comprensió, la bondat, la intel·ligència i el perdó, evidentment, existeixen; però tots sabem el difícil que és topar amb elles. Jo, la major part de vegades que he cercat alguna d'aquestes qualitats entre els meus iguals, n'he sortit defraudat; i és que la ignorància, mare de totes les injustícies, és molt fecunda.

Solament hi ha un amic que sempre ens comprèn i ens perdona: el llibre. El llibre és la condensació de l'intel·lecte humà. En les seves fulles hi ha tota la psicologia, les passions i les lluites espirituals de les generacions passades. En les seves pàgines hi ha totes les situacions difícils i les faltes de la nostra vida moral, i per totes elles hi ha també un ample, un magnànim gest de perdó.

Jo us diria: parlem menys i llegim més; tingueu més llibres que amics. En un llibre hi ha l'abnegació d'un pare, l'estimació d'un germà, l'afecte d'un amic i la simpatia d'un company. El llibre representa la perfecta fraternitat entre els homes. El llibre és intel·ligència i tolerància i perdó. El llibre és la plasmació de l'esperit d'un home que ens comprèn, i pel qual la nostra ànima no té secrets. El llibre és l'anul·lació de règims polítics que són la ignomínia; l'escarni d'un país. El llibre és l'evitació definitiva de fets luctuosos i irremeiables que commouen dolorosament una nació. El llibre és l'enderrocament dels absurds i funestos prejudicis socials. El llibre és noblesa, la única noblesa humana que existeix: la noblesa del cor. Hi ha llibres que són la genuïna representació espiritual d'un país: recordeu el "Quixot", i amb ell Cervantes, el príncep dels ingenis.

No obstant això, no ho oblideu, cal saber escollir els llibres.

SANTIAGO GARCÍA PONT

Les últimes cartes de la monarquia

La Monarquia a Espanya ha anat perdent, en aquests darrers anys, el poc prestigi que li restava. Una constitució més amb consonància amb l'esperit que informa les democràcies burgeses d'Europa i un sobirà que hagués sabut respectar-la, haurien estat suficients perquè els espanyols, no massa exigents en drets i llibertats, haguessin suportat durant qui sap quants anys, aqueixa anacrònica forma de govern. Però les arbitriarietats comeses des de dalt, més que l'esperit revolucionari del poble, han convertit aquest en enemic implacable de la Monarquia. Hi ha errors que costen cars, i a Espanya el règim ha caigut en molts i molt greus. Els més recents perduren en la memòria de tothom: el desastre d'Annual i l'efumament de les conseqüents responsabilitats, la dictadura primorriverista i les responsabilitats de la mateixa, que també sembla que es volen escamotejar, i la dictadura disfressada d'En Berenguer; ells són els que han anat creant en torn de la Mo-

narquia un ambient tan dens que en l'hora actual ja esdevé irrespirable.

Als esclats de la protesta popular contra el règim, s'ha contestat amb la repressió violenta o amb concessions, segons l'imperatiu de les circumstàncies. A la protesta contra la tragèdia del Marroc, seguí la Dictadura: la força ofegant el clam del poble ultratjat; els primers complots revolucionaris de l'època dictatorial es sufocaren més o menys severament pel goven, però quan el moviment de rebella prengué un caire massa perillós, es sacrificà Primo de Rivera per tal de salvar el règim. Ara, davant l'oposició irreductible dels més i dels millors ciutadans espanyols, a col·laborar en la restauració de l'antic estat de coses, és Berenguer el que hom bandeja.

Tan formidable és l'embranchida de les forces adverses a la Monarquia, que aquesta es veurà obligada a fer noves concessions; però està jugant les darreres cartes del seu joc, i hom ja preveu que porta les de perdre

EUGENI PONS

Els 10.000 feixistes

Hom diu que a Barcelona s'està preparant una milícia de deu mil feixistes per anar sobre Madrid. És a dir: per imitar el gest de Mussolini.

Quin món de mones!

Hom diu que d'aquests deu mil feixistes en formen part el millor de cada casa: sindicat lliure, requetè, sometent, Penya Ibèrica, etc.

Tant si és cert com si és de per fer riure, tingui compte el govern i pensi que aquestes provocacions, que aquestes actituds de valent d'ofici, més que per a pacificar els esperits, serveixen per a excitar-los.

I que el poble, avui, no s'espanta així com així.

Cavernes i palaus

No sabem per quin costat agafar els penjolls del poder públic per constatar una assimilació amb les altes esferes socials, tantes són les morbositats depriments que amordassen el nostre esperit com a conseqüència de l'amplitud de les dues branques en llur expandiment a les atribucions impunement exercides. I és que els homes que avui planen als escons de la sobirania, han estat retallats a contrallum i sota el guiatge de les confabulacions d'uns interessos minoritaris, emprant l'ètica genèrica de les altes empreses que tenen la guaita de l'espoliament d'altri en benefici propi. I es dona el cas monstruós de la confecció d'un Govern a base de gerents, capitalistes i accionistes d'una indústria nacional o estrangera, fabricant decrets i analitzant normes per tothom, quan l'esperit analític ha sorgit de l'empresa i a ella sola deu beneficiar la derivació de l'ordre.

El capitalisme, malgrat els residus, exerceix encara plena sobirania en els pobles, llevat de Rússia, avui en plena alliberació del jou feudal. Les colònies i dominis van reconeixent llur situació de nacionalitats oprimides, i en el besllum de les lluites patriòtiques dibuixen el destí de llurs reivindicacions enaltides, costejant amb escreix l'esforç moral que deu ésser la suprema aspiració de cabdills i ciutadans.

Espanya no ha estat essencialment un país capitalista, a la mida d'Anglaterra i de França, en els temps moderns. El desenvolupament de la seva riquesa el podem trobar sota els primers Borbons, quan les mars i naus espanyoles onejaven les conquestes colonials i la paraula de Crist allitava una religió que els salvatges no comprenien. Aleshores, la monarquia hereditària ampliava el seu poder absolut, distribuïnt entre els seus confessors i consellers, entre els magnats i negociants, la iniciativa de l'exploració i el rendiment d'aquelles illes llunyanes que perden la independència i la moral en introduir-s'hi la civilització europea.

Espanya era la primera nació, el primer Estat que assolía riqueses tan fantàstiques, amb la cooperació de la tralla i la intimidació

del càstig més cruel. I aquestes línies han pres continuïtat, han seguit la trajectòria primària, vomitant tota l'agror de llurs entranyes, i engendrant els hereus que actualment fan filigranes per extreure l'últim respir del poble.

No hi ha capitalisme en gran escala, però hi ha burgesia pel consum nostre i per exportar-ne a fora. Hi ha burgesia que portà la guerra del Marroc (aquelles mines que un coix explotava i continua explotant), hi ha la burgesia que reclutava una selecció de pistolers blancs (d'ànima negra) per portar el pànic dintre les files obreres, hi ha la burgesia que tombà En Seguí i En Layret, els dos apòstols proletaris. Tota aquesta burgesia que, no satisfeta amb el cop d'Estat de 1923, ens ha dut l'home de les cavernes en 1930 i a principis de 1931, quan l'electricitat i el vapor són factors indispensables per empènyer l'època cap al progrés.

Esperits rutinaris, consciències venudes, esperits raquítics, gates maules de l'opurtunisme, exercit de cuques que remenen la cua quan l'amo els crida a l'apat, àguiles que ensumen el munt d'escombraries públiques, heu-vos ací l'envergadura que assumeix el control vital del país!

Sabem prou bé que no és així que s'eliminen obstacles. Però, què hi farem!... El poble dirà com i quan s'ha de dur a terme la realització d'uns principis!...

JOAN VALLESPINÓS

Variacions del temps

Climatologia

Cap a la banda de la muntanya aragonesa i al bell mig de la "meseta central" han caigut, en els darrers temps, alguns xàfeces que tenien en aire descarat de tempesta. El país, ressec, oferia una tendència alarmant a l'ermot. El xàfec, doncs, no ha estat del tot inoportú. Amb tot, els entesos en aquesta mena d'expansions climatològiques opinen que millor que no pas el xàfec anorreador i de curta durada, és la pluja lenta i penetrant. La terra, regada amb amor i bona fe, fructifica amb més esplendor. Demanem a Déu una pluja d'aquestes, suau i que fa la seva, com aquell qui res, i contra tot, per tal que Catalunya pugui fruitir d'una collita exuberant; que bona falta li fa.

L'exiliat de Doorn

Jo me l'imagino passejant amunt i avall dels jardins de la seva residència, amb el bigoti una mica pansit i amb el posat més enfutismat del món. Per a un home amb velleïtats cesaristes, no es pot negar que les inevitables variacions del temps tenen un regust amargant que fan de mal empassar.

Quan no fou la seva pobra germana, maita d'una mena d'amor infecció, que posava per terra el prestigi de la família amb el seu aparellament amb un "gigoló" desaprensiu i tarambana, és aquest mateix cunyat seu que, després de fer-n'hi de totes, ara s'ha llogat de mosso de cafè en un establiment del Luxemburg, encapçalat amb el següent rètol: "En aquesta casa sereu servits pel cunyat de l'ex-kaiser".

Per si això fos poc, l'enrabiada produïda per la venda anunciada, no fa gaire, de la flauta del seu august parent, no li deixa fer cap digestió tranquil·la.

Ensenyança: El jugar amb els pobles com amb soldadets de plom, pot tenir sortides d'aquestes.

Definició.

Hi ha ministeris que són com una mena de panteons d'homes il·lustres.

PERE GUARDIOLA

D'una informació dels últims fets de Madrid: "...dando gritos y los vivos y muertas de moda".

Ja sabem quins són els "vivos" i quins els "muertas".

Ventosa, l'amic de Cambó — Cambó: l'home funest de Catalunya —, diu que no l'interessen les querelles que puguin presentar-se.

D'això què se'n diu? Cinisme?

Es veritat?

Es veritat que el dia de la conferència d'Aicallà Zamora a l'Acadèmia de Jurisprudència de Madrid, un periodista, després dels fets promoguts pels monàrquics, "sostuvo el siguiente diálogo, por la ventanilla de la puerta, con el oficial que mandaba las fuerzas:

— Señor oficial, ¿nos deja usted salir? Tenemos que ir a la redacción a dar la noticia.

— Tenemos órdenes rigurosísimas de que nadie salga de aquí.

— Pero comprenda usted nuestra situación... No podemos estar aquí sitiados.

— Lo comprendo; pero no les importe, porque con ello saldrán ustedes ganando.

— ¿Cómo?

— Pero no ven ustedes que detrás de mí están los legionarios muy excitados, y al primero que salga lo van a apalear?

— Pero, entonces, ¿qué hace usted ahí? ¿Va usted a consentir que a un ciudadano lo maltraten? ¿Por qué no los detiene usted?

— No tengo orden para ello."

Es veritat?

Es veritat que de Saragossa, Osca i altres ciutats, ha anat a Madrid una comissió de capitans d'infanteria per a demanar al Govern la revisió del procés contra els capitans Fermí Galan i Angel Garcia Hernández?

Es veritat que en els mítings monàrquics de Madrid els legionaris "cuidan del orden"? Doncs, per què paguem la policia?

Es veritat que, per subscripció popular, el bisbe de Barcelona li han regalat un automòbil?

No saben el bisbe i els que li han regalat l'automòbil que Jesús de Galilea anava a peu?

Es veritat que en l'afer de les mestresses, a l'Ajuntament han passat coses molt brutes, coses inqualificables?

A complir condemna

A hores d'ara, ja deu haver-se fet la repartidora de carn humana pels presidis de la nació. Els condemnats pel primer Consell de guerra de Jaca han estat disseminats ençà i enllà i, custodiats per diverses parelles de l'anomenat cos de la "benemèrita", han entrat als llocs on hauran de complir la condemna imposada per una llei caduca. Els uns encara portaven el vestit militar; els altres l'havien deixat per a vestir de paisà. Pel cas, era igual! També l'haurien hagut de canviar per vestir l'uniforme ratllat de presidi!

De tots aquests homes en servarem un grat record. Els seus cosos seran reixes endins, però les seves ànimes reviuran en nosaltres fins el dia, no llunyà, que els obrirem de bat a bat les portes que avui els tanquen darrera seu. Serà l'hora de l'amnistia total que vindrà!

No n'hem vist a passar cap per Barcelona. Però altres ciutats de Catalunya han tingut el goig de veure'ls, aclamar-los, cridar amb ells uns visques que ens són cars, i han contemplat els seus rostres falaguers, i s'han llevat el capell davant els herois. Lleida, Reus, Tarragona i els pobles del camí els han estret les mans. Nosaltres els enviem una encaixada ben sincera. I ajuntem la nostra, a aquestes demostracions que han rebut al seu pas per Catalunya, uns quants que, amb el "Rei Jaume I", han estat traslladats a Maó.

A tot arreu ha estat igual. El poble ha saludat orgullosament els revolucionaris, i als crits de visca la República i la Llibertat han voleiat centenars de mocadors.

Què hi fa que vagin acompanyats per la guàrdia civil com vulgars facinerosos, si per nosaltres han estat els soldats de l'ideal?

No els diem avant! El nostre comiat, és: —A reveure!

J. T. R.

Correu de l'Estranger

L'ACORD AUSTRO-ALEMANY

L'ACORD austro-alemany ha causat una gran emoció en el món internacional. I aquesta emoció s'ha accentuat més encara en conèixer tot l'abast de les seves clàusules, en calcular totes les seves conseqüències.

L'esperit que ha inspirat l'acord i el mètode diplomàtic emprat per elaborar-lo, són una amenaça per a l'organització de la pau continental. França i Anglaterra han concertat ràpidament una actuació conjunta, i han decidit apellar al Consell de la S. D. N.

Alemanya i Àustria, tanmateix, afirmen que llurs intencions són absolutament legals i diàfanes, i que la unió duanera concertada encaixa perfectament en el marc de la federació econòmica europea projectada pel senyor Briand.

En realitat, el protocol no és pas un acord duaner ordinari. És una veritable *assimilació* el que es pretén realitzar. Només cal llegir el text mateix d'aquest protocol.

"...els governs d'Àustria i d'Alemanya han acordat portar a cap immediatament les negociacions oportunes per tal d'arribar a l'assimilació política-econòmica i duanera de llurs països".

Es tracta, doncs, clarament, de la formació d'un bloc per a la constitució d'un centre polític europeu. I hi ha, en efecte, un gran corrent d'opinió en les dues nacions centrals favorable a la fusió o federació dels respectius Estats. Fins els partits d'esquerra semblen simpatitzar amb aquesta idea.

La gravetat del moment actual és enorme. Els esdeveniments poden complicar-se de la manera més inesperada. Però sembla, això no obstant, que, per ara, els principals governs interessats no han perdut la serenitat i han procedit amb seny.

CHARLOT

CHARLOT ha emprès un gran viatge a través de les principals nacions d'Europa. Es diu que visitarà també la Xina i el Japó. En escriure aquest correu, ignorem encara si anirà a Barcelona.

El públic de tot arreu li ha tributat una rebuda apoteòsica. Fins ara ha visitat Anglaterra, Àustria, Alemanya i França. A França ha estat rebut oficialment al Quai d'Orsay, la qual cosa ha motivat la censura d'alguns polítics i periòdics francesos—dels eternals troglodites de la veïna república...

Creuen aquests protestants que la recepció oficial de Charlote és contrària a l'etiqueta, a les tradicions diplomàtiques, a la dignitat dels ministres...

Etiqueta, tradicions, dignitat ministerial! Ja en sabem alguna cosa, aquí, de tot això. Deixant de banda l'alt prestigi de la primera figura del cinema mundial, és que, per ventura, no hi ha més dignitat i honradesa en el còmic més humil que en alguns dels desprestigiats monarques que són rebuts amb tota pompa i tot honor en la França oficial de la República?

I que no ens diguin que aquests monarques a què alludim representen el seu poble. No, no el representen. No representen altra cosa que l'imperi de la violència i de la injustícia sobre el poble.

Un home com Chaplin, en canvi, que no és solament un còmic, que és alguna cosa més que un boxador o un "torero" de fama, que és un veritable creador, té el mèrit d'haver sabut fer riure i commoure i reflexionar les multituds totes del món. Ell sap expressar la joia i el dolor dels homes, els bons i mals sentiments, la vanitat i el ridícul, l'amor, la pietat, l'angoixa...

Saludem, doncs, també, amb els nostres aplaudiments, l'incomparable autor i protagonista del *Circ*, el gran còmic del cinema.

S'ha indultat, molt prudentment, significades personalitats republicanes.

Però segueix emprisonat Joaquim Llizo, el dissortat periodista que davant de Berenguer, llavors president del consell, disparà un tret a l'aire.

Demaneu la llibertat de Joaquim Llizo. Ens atrevim a demanar-la, a pesar d'un gran inconvenient: Joaquim Llizo no és un trinxeira d'aquests que, amb motiu de la setmana santa o amb qualsevol altre motiu, hom pot treure de la presó.

DE SUBSCRIPCIONS

L'èxit obtingut per les subscripcions a profit de les famílies dels capitans Galan i Garcia Hernández és digne de remarcar.

La xifra total no és tan grossa com la dels "leales"; però una i altra són completament oposades. Mentre l'una l'ha pagada el poble, l'altra els senyors. I aquests, per comptes d'un milió, podien donar-ne molts més. Els costen poc de suar.

ES INDIGNANT!

Els condemnats pel primer Consell de guerra de Jaca han estat traslladats a diversos presidis, EN VAGONS DE TERCERA.

Així es tracta els herois.

En canvi, els qui varen revolucionar-se el 13 de setembre de 1923, ocupen alts càrrecs a la nació.

"Todo es según el color..."

ELS DEL DESORDRE

En un sol dia varen celebrar-se cinc-cents actes públics. En tots hi hagué pau i tranquil·litat. És a dir, en tots no. En aquells que hi prenen part els "indios" de l'Albinyana, varen haver-hi raons.

I després diran si són els de l'ordre o del desordre!

Quines pintes!

CANVI DE NOM

A Jaca, un desconegut però pietós autor, ha canviat una placa per una altra que deia: Pas-seig de Fermí Galan.

Tot és començar.

EL MADRID D'AVUI

Manifestacions, trets, càrregues, crits de Viva la República! Fins i tot troballa de bombes. Madrid no és el mateix d'alguns anys endarrera. La "villa y corte" rampolona, palatina, se'n ha tornat, també, liberal i amant de la llibertat.

Per molts anys!

REPRESALIES?

Un infermer de l'Hospital Clínic ha estat acomiadat per haver dit que era republicà.

Ja hi som?

Convindrà recordar al Dr. Sòria que el primer dictador d'Espanya no es cansava de dir que "inclús transigiria amb els republicans"?

UN NOU OFICI

En esmentar-se els candidats a regidors, tots els partits coincideixen a posar sota el seu nom l'ofici o professió a què es dedica el pretendent.

La Lliga, però, en proposar el senyor Joan Antoni Güell, no ha trobat res millor que afegir-li: comte de Güell i marquès de Comilles.

Ves per on la noblesa ha esdevingut un "modus-vivendi".

UNA SANGONERA

La Premsa d'esquerra ha parlat, bastant, aquests dies, del que costa l'Ambaixada espanyola a París, que, com se sap, està a les ordres del senyor Quiñones de León.

I es cita una xifra de cent-vuitanta mil pessetes anyals, que serveix per mantenir un servei d'espionatge pels exiliats contraris al règim monàrquic.

Aquesta, i altres sangoneres per l'estil, són les que no hem d'oblidar quan arribi la nostra.

JA HI TORNEM A ÉSSER

Hom diu que, en diferents centres oficials i per part de les respectives direccions, s'estan realitzant averiguacions per posar en clar quins són els empleats desafectes al règim.

Aquesta vegada la llista serà llarga.

VAL MÉS...

Els passats dies sants foren alliberats uns quants quinzainers.

Els obrers, en canvi, segueixen a la presó. Pel que es veu, val més ésser trinxeira.

NOBLE PROCEDIR

El dia que els condemnats de Jaca passaren per Lleida—essent saludats arreu amb aclamacions—, un tal Adolfo Serra Castells, president de la Unió Monàrquica, i ex-assembleista, instigà la força pública per tal que es llancés contra els manifestants, cosa que la força pública, amb un seny digne d'elogi, no féu.

Amb un tipus com aquest Serra ja poden estar contents els lleidatans.

ALBIÑANA ÉS UN VIU

D'una famosa subscripció Martínez Anido quedaven unes cinc-cents mil pessetes o poc més, dipositades al Banc d'Espanya pel seu ex depositant Albiñana.

Però ara Albiñana les ha retirat per a ingressar-les al Crèdit Lyonnais per por de "la amenaza revolucionaria de incautarse de cuentas corrientes y valores de los Bancos".

Però, home, i els "legionarios" de què serveixen?

LA CULTURA... PER RECOMANACIÓ

Sabem que certs regidors, en l'afer de proveir de mestresses les escoles municipals, s'han portat d'una manera no massa clara i atinent més les recomanacions que la intel·ligència de les curesants.

N'haurem de parlar, d'això.

PER LA CULTURA...

Segons unes estadístiques de l'Oficina Internacional d'Ensenyament, de Ginebra, l'Estat espanyol és una de les nacions que destinen a Instrucció Pública un pressupost més exigü. Suècia, per exemple, hi inverteix el 19,8 per 100 del seu pressupost general. Alemanya el 16,4 per 100. Noruega el 14,6... Espanya el 5,3 per 100!

PER LA PAU...

No hi ha, en canvi, cap país al món que gastí en guàrdia civil o en una institució similar la suma fabulosa que hi despèn l'Estat Espanyol.

Perquè el pressupost de la guàrdia civil, amic lector, puja vora 100 milions de pessetes!

PER LA NORMALITAT

Però el cas és mantenir l'ordre...

L'ordre, el règim... i l'analfabetisme...

PER LA CONCÒRDIA

A Anglaterra s'establirà un impost suplementari sobre totes les fortunes que excedeixin de 2.000 lliures esterlines de renda.

Ací, en canvi, els impostos s'estableixen sobre la gent humil.

No en va potentats com Cambó i Romanones ocupen el poder...

Per delictes comú

Heu-vos ací uns quants botons de mostra de l'actuació benefactora de la Dictadura—no l'actual, sinó la de Primo de Rivera:

Augmentaren les despeses de classes passives en un 52 per 100.

Augmentaren les despeses militars en 855 milions de pessetes.

Es feren avals per més de 800 milions de pessetes.

Es féu una conversió de deute que originà a la Hisenda una pèrdua de més de 437 milions.

I deien, com segueixen dient—però ja ningú no se'n creu—, els de la Unió Monàrquica, que venien a salvar Espanya!

Espurnes de la setmana

A votar!

Però, a qui cal votar?

Cal votar, en consciència, a tots aquells que sabran dur amb responsabilitat, amb autoritat i amb dignitat, el càrrec per al qual els elegeixi el poble. Cal votar, amics, a tots aquells homes que us mereixin el màxim respecte per llur vida privada, per llur capacitat política i per llur esperit de sacrifici.

No n'hi ha prou d'ésser un bon tècnic. Cal tenir, a més a més, la dignitat de l'home. Quan l'hora de la Dictadura, tots els que es passaven a integrar les files de la U. P., deien que hi anaven pel seu tecnicisme. Tecnicisme volia dir bandarrisme polític, volia dir desvergonyiment, volia dir indignitat ciutadana.

No creguen que els bons tècnics són els bons regidors. A la fi, la burocràcia municipal és, en realitat, qui fa les coses. La burocràcia arreu del món és la que informa, dictamina, aconsella, especifica. Són tan sols els que estan per damunt de la burocràcia, és a dir, els polítics, els que deuen encarrilar, inflar d'espiritualitat l'obra burocràtica. Tots els homes polítics són els que fan les coses encara que no siguin tècnics. Briand no és pas de la carrera diplomàtica, i és qui porta el pes de la diplomàcia paneuropea. Ha sabut triar els homes. Prat de la Riba no era pas un tècnic; però sabé escollir els homes que devien realitzar l'obra de la Mancomunitat de Catalunya. No voteu pas als tècnics. Voteu als polítics.

Tots aquells que us parlin de problemes concrets com a tasca municipal, menten. El problema concret, ara, és que els que vagin al Municipi no es vinguin a les grans empreses, no cedixin la seva independència, no s'hi trobin bé.

El partit polític que organitzi a l'Ajuntament la decència ciutadana serà el partit del poble. Ja no volem més lladres, a l'Ajuntament. Ja no volem que els polítics que hi vagin hagin tret la rifa. Ésser regidor deu ésser una tasca tan ennoblidora com decent. Sense això, les cèl·lules municipals dels partits tornaran a ésser covadores de lladronisme i de vergonyisme.

Les dissidències són oprobioses sempre. Les dissidències són sempre l'esperit particular del cacic que vol imposar-se a la massa del país. Cal no votar cap candidatura dissident.

I en parlar de l'Ajuntament, no parlem pas de l'Ajuntament de Barcelona; parlem de tots els Ajuntaments de Catalunya, que deuen ésser espill d'honradesa ciutadana i cercle de dignitat totalista.

Votar candidats republicans, esquerristes catalanistes, vol dir protegir els Ajuntaments dels homes infectes que els han deshonrat.

No n'hi ha prou de voler anar a l'Ajuntament. Cal saber a què s'hi va!

Volem gent digna a l'Ajuntament. Gent que es compromet a combatre les grans empreses explotadores barcelonines. Volem també que els que hi vagin tinguin consciència del que han de combatre. No pòdeu votar a cap partit polític que estigui compromès per l'obra anterior als grans negocis municipals.

S'han presentat els candidats del "Partido Liberal Catalán"! Però, que no han passat les Carnestoltes?

I encara hi ha qui diu que no hi ha heroisme, als nostres dies? Hi ha un regidor de la U. P. que es presenta pel districte IX. Això és un heroi. Aneu-lo a veure. S'exhibeix de franc.

La lluita electoral, per això, no ha de fer oblidar l'altra.

Ço que hem de pensar tots

Per a la batalla d'avui, no donis el vot per a l'home, sinó per a l'ideal. ¶

A nosaltres ens interessa molt més l'altra lluita.

La del règim.

Quan es presentin candidats administratius, cordeu-vos! Recordeu-vos dels Ajuntaments de la Dictadura, que no eren polítics, que eren administratius. I recordeu-vos que tots ells varen deixar els Ajuntaments exhaurits i en dèficit.

Un candidat administratiu equival a un lladre.

Els partits polítics són les úniques garanties dels homes. El partit polític que aculli al seu si un home deshonrat, un arribista, es deshonra.

No us fieu dels qui us parlen de tecnicisme. Penseu que els tècnics han malbaratat la dignitat ciutadana.

Heu de votar als homes als quals els és un sacrifici l'anar a l'Ajuntament.

Mentre es feien les conspiracions en l'època de la Dictadura, ¿on eren tots aquests aspirants a regidors? ¿Què feien per abatre el poder omnímode del Dictador? On eren, en les hores penoses de Prats de Molló? On eren en les hores terribles de les conspiracions descobertes? On eren quan el període amnistial dels de Garraf? On eren en les hores de la "santjoanada" o en les de desembre darrer? Apa, que expliquin, que expliquin on eren, aquests homes que ara volen anar al davant com els gegants de les processons?

Els càrrecs públics cal merèixer-los. Cal guanyar-los. Cal ésser digne de les investitures que s'obtenen pels vots ciutadans.

Són a l'exili Marcel·lí Domingo, Indalecio Prieto, Franco, Queipo de Llano. Quan tornaran?

Sembla que es vol negar catalanitat a Marcel·lí Domingo. Ai, caram! A Marcel·lí Domingo, que mercès a ell i a la revolució que va preparar l'any 1917, convertí Barcelona en la capital federal d'Espanya? A Marcel·lí Domingo, que mercès a la seva tasca arriba a fer comprendre al socialisme espanyol que la llibertat de Catalunya era un problema liberal? A Marcel·lí Domingo, que ha estat sempre diputat per un districte català i pels vots lliures i unànims del poble.

A Marcel·lí Domingo, que fou el mitjador de Catalunya i Espanya en el pacte de Sant Sebastià? El que volen dir amb això no és pas que Marcel·lí Domingo sigui o deixi d'ésser catalanista i republicà, és que saben que Marcel·lí Domingo no és pas un republicà ni un catalanista tebi, sinó dels efectius, dels radicals, i això no ho poden admetre.

No s'hi val a emprar armes d'aquesta mena. Perquè en aquest cas no es podrien considerar catalanistes republicans molts que en diversos casos han pactat de manera ben diferent i per raons menys espirituals.

Som amics de la República, de la Democràcia, de Catalunya i del Socialisme.

Com no hi havia dret que en ple segle XIX, després de la revolució francesa, existissin esclaus, tampoc no hi ha dret en ple segle XX a què es mantingui l'explotació de l'home per l'home.

L'amo no deu existir al nostre temps. Ni el cacic. Com ja no existeix en cap país civilitzat el senyor feudal.

No deuen pas aprofitar-se aquells que per covardia i per discreció defugiren una posició clara i terminant.

Les eleccions municipals, tant si es guanyen com si es perden, però, no volen pas dir que ens hàgim d'aturar a l'altra tasca més directa i més clara: la del canvi de règim.

Això cal tenir-ho present.

Aprofita els mitings electorals per a sentir la nova paraula política. Aprofita els mitings electorals per a conèixer els teus homes. Aprofita els mitings electorals per a comprendre la significació de la greu transcendència del que passa i del que pot venir.

No empren pas paraules apocalíptiques perquè sí. Es que és l'hora present la que ens porta a nova inquietud, és que és l'hora present la que ens diu la nova paraula política i revolucionària.

Això que hàgin començat a reconèixer la mediocritat intel·lectual de Cambó ens plaú a nosaltres, que sempre hem considerat que don Francesc d'A. és un bluffeur.

Ja era hora que comencessin a veure que la seva cultura no és altra cosa que un seguit de manuals i de memòries i "rapports"

que es fa fer pels seus "edecanes", com ha anomenat, indirectament, a l'Estelrich, En "Gaziel".

I allò altre que li ha dit l'Ortega i Gasset (Josep), allò de que viatja amb esciandre! Allò és una veritat com un temple. Aquest Cambó, amb el seu orgull indomable, amb la seva vanitat ferida, estarà patint i trencant mobles a l'habitació de l'hotel o de casa seva. La seva pedanteria és tanta, que ens meravella que hi hagi gent que encara se'l cregui.

Cambó ha dit, amb la barra que el caracteritza: "Jo no posposo mai un afer moral a un de material".

Això, és veritat. Quan Bèlgica sortia a defensar la seva llibertat nacional i es malmetia la seva posició industrial, En Cambó va considerar que allò era una bestiesa.

Un altre exemple... contrari del que ha afirmat: Quan l'Assemblea de Parlamentaris tenia la segona sessió a Madrid, va abandonar l'Assemblea de l'Ateneu per acceptar dues carteres de ministres.

Ell, En Cambó!, mai, mai no posposo un afer moral a un de material.

Ja ho veieu!

La candidatura de la "Lliga" fa riure. Sembla mentida que la Lliga tingui el desvergonyiment de presentar-la! I sembla mentida que la major part de candidats tinguin el desvergonyiment d'anar pel carrer amb la cara descoberta!

I això és un Ajuntament nou!

Això són parents, amics i coneguts!

Si triomfés la candidatura de la "Lliga", seria un Ajuntament de parents pobres.

L'aspecte brillant dels processos de Jaca i de Madrid ha motivat una reacció en favor dels processats. Aquests homes que ho han donat tot per la llibertat i per la pàtria mereixen el respecte de tots els homes.

Davant d'ells cal treure's el barret!

I aquests homes, dignes, reservats, que semblen auriolats per una llum màgica, són els que rebien "diners de Moscú", com deien els atestats de la policia?

En una setmana cal aixecar la consciència liberal del país! En una setmana cal refer l'esperit republicà i catalanista, però el veritable esperit catalanista i republicà, és a dir, el que féu la revolució de desembre, el que donà els seus homes, el que donà els seus màrtirs, el que donà la seva sang, la seva llibertat.

Normalitat! Normalitat!

El préstec de 60.000.000 de dòlars fet a la Banca Morgan pel ministeri de Ventosa, gran amic de Cambó.

El tractat secret—secret fins ara—entre Itàlia i Espanya.

I omplir-se després la boca parlant de problemes concrets, de política regeneradora!

Per a pacificar e's esperits

D'un solt d'"A B C":

"Para dar más amplitud al concurso necesario para la adquisición de "vehículos automóviles para el transporte de ametralladoras" con destino a la Guardia civil, se abre un concurso de ofertas entre las casas nacionales y extranjeras de toda clase de material adecuado a este uso, siendo preferibles los vehículos en los cuales puedan ser transportados por "un solo motor, la ametralladora, su personal y dotación de municiones, convenientemente protegido y blindado".

Las ofertas se remitirán, en el plazo de treinta días, a la Dirección general de la Guardia civil, a nombre de la Junta encargada de la adquisición."

ANGLÈS

Ja tenim feta la candidatura republicana, per si es fan les eleccions municipals. Cal, ara, que el poble—que la veu amb molt bons ulls—es decideixi a fer triomfar els nous candidats i així escombrar tota la colla que hi ha actualment.

No dubtem de la fe republicana d'Anglès, no; però ens fa por que aquesta politiqueta caciquil imperant a tot arreu no faci un altre capgirell. I desgraciadament, com en molts altres llocs, ací no ens en hem escapat.

Saludem, doncs, el flamant Centre Republicà i desitgem-li forces encerts en la seva tasca pro-regeneració de l'Ajuntament d'ací.

PEI

TORRELLES DE FOIX

En vigílies de les eleccions municipals, hem tingut la dissort de veure remenar la cua per la nostra vila a aquella persona que s'havia apoderat de l'Ajuntament durant moltes anyades, i que tan poc grat record va deixar.

Però que no es faci il·lusions. Els torrellencs som uns altres, i no hem de permetre que entri de nou a la Casa de la vila per a remenar les cireres, com féu abans.

CORRESPONSAL

V. R.—No va arribar amb prou temps.
F. T. J.—Creiem millor no parlar-ne, d'això.
F. R.—Com article, és de poc interès. I com a "Carta de fora", massa llarg.
J. F.—La una és massa personal. L'altra, llarguíssima per l'espai que tenim.
J. J.—L'hem arreglada, i la publicarem.

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8

Llenya!

Cop de puny al centre, i cop de puny al descentre!